

Ca o reverență, frunza

Adrian Păunescu

Pregătiri de toamnă și la mine-n sânge,
și o greutate simt acum la mers,
cred că-mi face semne frunza ce se frânge,
printr-o reverență dinspre univers.

Doamne, vine toamna, parcă-i o dovadă
că-i destulă toamnă s-o aștepte-n noi,
dacă nu le vine ochilor să-și creadă
că senini din toate sunt numai ei doi.

Ca o reverență frunza-n prăbușire
umerii mi-i umple de un tragic scrum,
triste monumente uită să respire
când se-aude țipăt de cocor în drum.

Sunt schimbări grozave orșiuunde, parcă,
prin tufișe slute - zdrențe moi de nimb,
cu prilejul vieții moartea mă încearcă,
toamna-i anotimpul ce devine timp.

De-ntrebări finale, ziua este plină,
toamna arde cuprul în copacii gri,
ca o reverență frunza în lumină
caută motivul de a se jerfi.